

Дѣла. Г-нъ Тепавски знае ли, че ний сме пристигнали?

Неда. Той ви видѣлъ въ файтона още.

Дѣла. Все тѣй ли ви свири.

Неда. Колко дълго свири. Понѣкога ний сме се приспали, а той свири, свири.

Дѣла. Идвалъ ли е на гости тукъ?

Неда. Само веднѣжъ. Пита за васъ.

Чува се гласа на Хаджи Николина.

Гласа — Булка, Дѣле, хайде че ний захванаме.

Дѣла. (Къмъ Неда.) Ти недей сгъва постилката отъ масата. Само я поизтърси. Навъртай се тѣдѣва и щомъ видишъ Г-нъ Тепавски, побани го.

(Отива въ трапезарията, като отнася чиниитѣ.)

Неда *самичка* изтърсва покривката на масата. Послѣ се вглѣдва на около. Говори на себе си. — Ей вихрушката отмина. Само ги изплаши. (Като помисля, казва си.) Чакай да снема още два стола отъ горѣ.

Сцѣната е праздна. Чува се тропота на Неда, като се качи по стълбата. Послѣ наставка тишина.

Чува се гърлестия гласъ на Хаджи Илия.

— Такова сукалче и да не вкусишъ! Чуденъ си!

Пакъ наставка тишина.

Явява се Неда съ столоветѣ. Поставя ги около масата и погледва къмъ портата.

Неда. (Надничая, сторило ѝ се, че нѣкой вика.) Той е! (Завтича се да посрѣщне. Чува се гласътъ ѝ.) Заповѣдай бай Георге. Тѣ вечерятъ, но сж на свършване.

Явява се Тепавски. Той е високъ, измиченъ офицеръ, облоликъ, съ прѣсно лице, озарено отъ голѣми сини очи подъ сключени черни вежди. Въ погледа му личи ожидание, а усмивката, едва се криви по сочни устни, осѣнени отъ буйни вдигнати на горѣ мустаци.

Тепавски. (Погледва Неда).